

Прихована історія сорокового вірша — число дев'ятнадцять

Друге горе — Частина шоста

Jeff Pippenger
2026-07-20

Книги Даниїла та Об'явлення доповнюють одна одну, тобто разом вони довершуються.

«У книзі Об'явлення сходяться й завершуються всі книги Біблії. Тут міститься доповнення до книги Даниїла». Дії апостолів, 585.

Царства біблійного пророцтва мають бути в центрі уваги дослідника пророцтв, бо саме в них передусім викладено зовнішню історію останніх днів.

«Набагато краще навчитися, у світлі Божого Слова, причин, що визначають піднесення і занепад царств. Нехай молодь досліджує ці записи й побачить, як справжнє процвітання народів було нерозривно пов'язане з прийняттям Божественних принципів. Нехай вона вивчає історію великих реформаторських рухів і побачить, як часто ці принципи, хоч і зневажували та ненависні, а їхніх оборонців кидано до в'язниці й на ешафот, саме через ці жертви торжествували». Виховання, 238.

Священні історії, чи то «великі реформаційні рухи», чи то «піднесення і падіння царств», — у Божому Слові є питанням життя і смерті. Павло записав у другому розділі Другого послання до солунян, що ті, хто не любить істини, а відтак приймає сильну оману, чинять так тому, що обрали відкинути звістку, яку Павло визначив у цьому уривку. Цей уривок окреслює взаємозв'язок язичницького Риму з папським Римом, який також є взаємозв'язком Пергаму і Тіатири, а також взаємозв'язком заліза і глини, так само як і взаємозв'язком дракона з папством. Піднесення папського Риму, представленого Тіатиною, і падіння язичницького Риму, представленого Пергамом, є істиною, яку ненавидять ті, хто приймає сильну оману.

У міллеритській історії суперечка між міллеритами та протестантами, яка знайшла відображення на піонерській карті 1843 року, стосувалася того, яку історичну силу представлено як «грабіжників народу твого» у чотирнадцятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла. Чи були тими грабіжниками піднесення язичницького Риму, як твердили міллерити, чи падіння Селевкідів, як стверджували протестанти?

«Кожному народові, що виходив на арену подій, було дозволено посісти своє місце на землі, щоб стало видно, чи виконає він намір “Вартового і Святого”. Пророцтво простежило піднесення й падіння великих світових імперій — Вавилону, Мідоперсії, Греції та Риму. З кожною з них, як і з народами меншої могутності, історія повторювалася. Кожна мала свій період випробування, кожна зазнала невдачі, її слава зів'яла, її сила відступила, а її місце посіла інша....»

«Із піднесення й падіння народів, як це ясно показано на сторінках Святого Письма, їм слід навчитися, якою нікчемною є сама лише зовнішня й земна слава. Вавилон, з усією своєю могутністю та своєю пишнотою, подібної до якої відтоді наш світ уже не бачив, — могутністю та пишнотою, що людям того часу здавалися такими сталими й тривалими, — як цілковито він зник! Як “квітка трави”, він загинув. Так гине все, що не має Бога своєю основою. Лише те, що пов’язане з Його наміром і виражає Його характер, може встояти. Його принципи — єдине незмінне, що знає наш світ».
Education, 177, 184.

Біблійна історія є тим видінням, про брак якого, за словами Соломона, народ гине. Міллерити розпізнали й проголосили сто п’ятдесят років, представлених як «п’ять місяців» в Об’явленні, розділ дев’ятий, вірші п’ятий і десятий, але вони не заглибилися достатньо в історію, представлену в дев’ятому розділі Об’явлення. Вони правильно ототожили п’ять місяців десятого вірша, але, очевидно, вважали, що оскільки і п’ятий, і десятий вірші містять вислів «п’ять місяців», то це лише означає наголос на пророцтві про мучення, представленому в обох віршах. Тепер можна легко показати, що коли вірш п’ятий представляє «п’ять місяців», то він представляє сто п’ятдесят років, які почалися зі смертю Магомета у 632 році й закінчилися у 782 році приниженням імператриці Ірини Візантійської, або східної Римської імперії.

Піонери були праві у своєму застосуванні десятого вірша до битви при Нікомідії 27 липня 1299 року як початку ста п’ятдесяти років, що завершилися приниженням останнього Костянтина, який царював у Константинополі, 27 липня 1449 року. Рядок за рядком період у сто п’ятдесят років ототожнює всесвітній іслам, представлений як іслам першого горя — іслам Аравії, так і іслам другого горя — іслам Туреччини. Іслам, який принизив і імператора, і імператрицю разом, ототожнює всесвітній іслам із завоюванням царства, що складається з жінки, представленої Іриною, і чоловіка, представленого останнім Костянтином.

Упродовж ста п’ятдесяти років, що завершуються приниженням Ірини, іслам Аравії бере під контроль область, або територію, Візантії, залишаючи Ірину в такому приниженому становищі, що вона була змушена сплачувати данину протягом трьох років, поряд з іншими поборами. Коли сталося приниження Костянтина останнього, це позначило початок чотирирічного періоду, що завершується облогою і поваленням столиці східного Риму. В обох випадках це був іслам: арабський іслам для Ірини і турецький іслам для Костянтина останнього. В останні дні всесвітній іслам, представлений двома свідками — арабським і турецьким ісламом, викладеними в першому і другому горі, — спершу захопить територію, а потім столицю. Політична сутність останніх днів, представлена Костянтином східного Риму, символічно одружена з релігійною сутністю останніх днів, представленою Іриною східного Риму. Я вживаю вислів «політична і релігійна сутність», щоб означити, що символ образу звіра спершу з’являється у Сполучених Штатах, а потім у світі. Образ звіра є символічним шлюбом Костянтина та Ірини, яких обох принижено через втрату їхньої території та столиці до ісламу.

Їхній шлюб визначається через узгодження двох історій, і його прообразом був шлюб між Констанцією та Ліцинієм у 313 році, коли було запроваджено Міланський едикт, і символічна церква Смирни завершилася, а символічна церква Пергаму розпочалася. Ті, кого Павло визначає як таких, що приймають сильне зваблення, відмовляються побачити Павлове застережне послання, яке включає відступлення, перш ніж буде виявлено чоловіка гріха. Відступлення відбувається в історії Пергаму, а чоловіка гріха було виявлено в 538 році, і тоді розпочалася церква Тіатири.

Нехай ніхто жодним способом не зводить вас: бо той день не прийде, доки перше не настане відступлення і не відкриється чоловік гріха, син погибелі, що противиться й підноситься над усім, що зветься Богом або шанується як святиня; так що він, як Бог, сяде в храмі Божому, показуючи себе за Бога. 2 Солунян 2:3, 4.

Історія східного Риму подає двох свідків пророчої істини, яка також представлена в символічному співвідношенні східного Риму із західним Римом. У цьому співвідношенні західний Рим є церквою, а східний Рим — державою. Рим є поєднанням церкви і держави, як це представлено залізом і глиною в другому розділі книги Даниїла.

Підтвердженням того, що в останні дні всесвітній іслам постає проти влади, представленої як поєднання церкви й держави, захоплюючи її територію та столицю, слугують ще два свідки зі священної історії дев'ятого розділу Об'явлення. Осман завоював територію Нікомідії 27 липня 1299 року, а потім, через два роки, у 1301 році, завоював територію Нікеї. Його син завоював столичне місто Нікею в 1331 році, а той самий син завоював столичне місто Нікомідію після чотирирічної облоги, що завершилася в 1337 році. Піонери позначили 27 липня 1299 року разом з Османом, але ніколи не розглядали наступну битву, битву за Нікею, як історичний другий крок до утвердження Османської імперії. 27 липня 1299 року був першим кроком із кількох кроків на шляху до недільного закону. Перші два кроки турецького ісламу позначили початок пророцтва, що завершилося в 1449 році, потім знову в 1840 році, потім знову 11 вересня 2001 року, а потім знову 31 грудня 2023 року.

Перший із тих двох кроків позначив не лише початок ста п'ятдесяти років, але також позначив початок тридцяти восьми років. Він розпочався тоді, коли Осман захопив територію Нікомедії, і завершився через тридцять вісім років, коли син Османа взяв столичне місто Нікомедію наприкінці чотирирічної облоги у 1337 році. Число тридцять вісім означає «піднесення», і початковий крок, коли Осман захопив цю територію, позначив піднесення турецького ісламу. У цьому першому кроці тривалістю тридцять вісім років завершення позначене «чотирма роками» облоги. На останньому кроці ста п'ятдесяти років припинення звершується, і через чотири роки, у 1453 році, захоплюється столиця Східного Риму.

Чи то були османські турки в 1453 році, чи син Османа, який узяв і Нікомедію в 1337 році, і Нікею в 1331 році, — у всіх трьох випадках кожне столичне місто в певний момент історії служило столицею східного Риму. Усі три лінії вказують на завоювання східного Риму. Кожна з цих трьох ліній визначає іслам як силу, що спершу завойовує територію, а відтак і

столицю східного Риму. Назва всіх трьох столиць є тією самою, що й назва території. Кожна з трьох ліній має виразні історичні постаті альфи й омеги. Визначаючи взаємини між церквою і державою через приниження ісламом і імператора, і імператриці, пророче приниження пов'язує їхні лінії із західним Римом, який також був принижений Костянтином Великим, коли він у 330 році віддав перевагу Константинополю над містом Римом. Остаточне приниження західного Риму настало в 476 році з останнім імператором, і відтоді він продовжував стрімко занепадати.

Західний Рим стосовно Східного Риму був церквою; схід був державою. Приниження на початку в 330 році, потім приниження в 476, а далі в 782 і потім знову в 1449. Лінія приниження, що починається з поділу царства, за яким у 476 році настало приниження через втрату імператора, а отже й імперії, після чого іслам приніс приниження спершу території сходу в 782 році, а потім столиці сходу в 1453.

Іслам біблійного пророцтва виявляє лінію як східного, так і західного Риму, і світло, яке Іслам породжує сьогодні, узгоджується з ним, але значно перевершує те первісне світло щодо Ісламу, яким воно було для міллеритських піонерів. Час випробування, що розпочався у 2024 році питанням про те, хто є «розбійники з народу твого, що утвердять видіння», був альфою періоду випробування, а тепер, наприкінці періоду випробування, світло з теми Ісламу в дев'ятому розділі Об'явлення додає свідків західного і східного Риму, яких ніколи не досліджували аж до цих теперішніх останніх днів.

Пророчі лінії ісламу, представлені в розділах дев'ятому — одинадцятому, поєднують лінії історії, розміщені у віршах десятому — шістнадцятому одинадцятого розділу Даниїла, подаючи свідчення, що пов'язуються з лініями, уже розглянутими в цих статтях. Але в межах пророчної ілюстрації піднесення ісламу міститься піднесення як міллеритського руху, так і руху ста сорока чотирьох тисяч. Два чотирирічні періоди, міцно вміщені в часові пророцтва дев'ятого розділу Об'явлення і як їхня складова, дають свідчення про чотири роки від 1840 до 1844. У 1844 році пророчого часу вже немає, тому символічний чотирирічний період визначається своїми пророчими характеристиками, а не часом. Перший чотирирічний період означає завоювання ісламом Нікомедії, колишньої східної римської столиці, у 1337 році, через тридцять вісім років після того, як його батько завоював цю територію. Другий чотирирічний період означає приниження політичних і релігійних правителів східного Риму в 1449 році, здійснене ісламом, а третій чотирирічний період означає славний вияв сили Божої, коли ангел, що осяяв землю своєю славою, зійшов 11 серпня 1840 року.

Міллеритська історія першого й другого ангелів узгоджується з історією третього ангела під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Та завершальна праця запечатування є вигладженням гріха; це поєднання Божества з людськістю, і вона відбувається під час війни, яку приносить іслам.

І він відчинив безодню; і з безодні вийшов дим, немов дим із великої печі; і від диму безодні затьмарилися сонце й повітря. І з диму вийшла на землю сарана; і дана була їй

влада, яку мають земні скорпіони. І наказано було їй, щоб не шкодила вона ані траві земній, ані жодній зеленіні, ані жодному дереву, а тільки тим людям, які не мають печаті Божої на своїх чолах. Об'явлення 9:2–4.

Досконале сповнення кожного пророцтва відбувається в останні дні, тому цей уривок визначає запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Пророцтво про іслам у дев'ятому розділі Об'явлення дає історичний ключ, що поєднує в історії, яка досягла кульмінації 11 серпня 1840 року, коли іслам був стриманий, найповнішу ілюстрацію сили, яка утверджує видіння. Відтоді свідчення дев'ятого розділу Об'явлення простягалося в десятій розділ і в історію першого та другого ангелів. Потім в одинадцятому розділі третє горе приходить раптово в час недільного закону, коли починається гучний клич третього ангела. Дев'ятий розділ є ключем ісламу в упорядкуванні піднесення і падіння царств, викладених у Даниїла та в Об'явленні. Десятий та одинадцятий розділи визначають досвід ста сорока чотирьох тисяч мудрих дів. Дев'ятий розділ визначає символ, який утверджує зовнішнє видіння, а десятій та одинадцятий розділи визначають внутрішнє видіння, пов'язане зі слідуванням за Агнцем до Святого Святих.

Десятий розділ Об'явлення відкривається Христом як могутнім ангелом, що сходить із розкритою малою книжкою. Ця подія сповнилася 11 серпня 1840 року при завершенні пророцтва Об'явлення 9, яке визначає триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів. Об'явлення 10 окреслює подальшу історію аж до того часу, коли звістка стала гіркою в шлунку Івана 22 жовтня 1844 року. Чотири роки від 1840 до 1844 починаються з приходу першого ангела і завершуються приходом третього ангела. Ці чотири роки, що настали після сповнення 11 серпня 1840 року, були прообразно представлені чотирма роками від 27 липня 1449 року до 1453 року на початку трьохсот дев'яноста одного року і п'ятнадцяти днів. Обидва ці чотирирічні періоди узгоджуються з чотирма роками облоги Нікомідії від 1333 до 1337 року. Символічно східний Рим був завойований ісламом тричі. Перший раз — під час облоги Нікеї 1331 року, потім — упродовж чотирирічної облоги Нікомідії 1337 року, а потім — під час облоги Константинополя 1453 року.

Диоклетіан юридично поділив Рим на схід і захід у 393 році, а Костянтин пророчо поділив Рим на схід і захід у 330 році. У 395 році, після смерті імператора Феодосія I, імперію було офіційно й остаточно поділено, коли він заповів схід і захід своїм двом синам. Католицька церква поділилася на схід і захід у 1054 році під час «великої схизми». Поділ був поступовим, як і занепад, що настав слідом. Цей поділ триває й донині. Протягом п'ятдесяти років від тієї дати західна церква в Римі розпочала приблизно двісті років хрестових походів проти ісламу. Західний Рим упав, коли в 476 році втратив свого останнього імператора. Східний Рим упав у 1453 році. Папський Рим упав у 1798 році. Язичницький Рим поділився на схід і захід у 393, 330 та 395 роках. Папський Рим поділився на схід і захід у 1054 році. Сестра Вайт визначає піднесення і падіння царств як головний орієнтир у вивченні Божого Слова.

Царства, які виводяться на світло історії з дев'ятого розділу Об'явлення, зміцнюють доказ того, що саме Рим утверджує це видіння. Пророчий зв'язок між ісламом і ста сорока

чотирма тисячами є свідченням того, що звістка опівнічного крику, прообразом якої був в'їзд Христа до Єрусалима на ослі, представлена пророцтвом часу, яке почалося в час першого горя, далі тривало в другій частині пророцтва в другому горі й досягло свого сповнення в чотирирічній історії, коли міллеритський рух першого й другого ангелів розпочався з виконання саме цього пророцтва. Пророцтво почалося із символу «тридцяти восьми й двох року» (1299 і 1301) років, що позначав піднесення ісламу, і завершилося символом «тридцяти восьми й двох року» (1838 і 1840), що позначав піднесення міллеритів.

У 1844 році, із завершенням чотирирічного періоду міллеритів, який був прообразно представлений облогою 1333 до 1337 року та 1449 року аж до облоги 1453 року, пророчий час більше не мав застосовуватися. Підняття прапора ста сорока чотирьох тисяч безпосередньо пов'язане з пророцтвом, у якому підноситься іслам.

Юдо, тебе хвалитимуть брати твої; рука твоя буде на ший ворогів твоїх; сини батька твого вклоняться тобі. Юда — левеня левове: з поживи, сину мій, ти піднявся; він схилився, ліг, немов лев, і немов лев старий; хто підніме його? Не відійде скіпетр від Юди, ані законодавець від стегон його, аж доки не прийде Шіло; і йому буде послух народів. Він прив'яже осли своє до виноградної лози, і осляти своєї ослиці — до лози добірної; він пере свої шати у вині, і одержу свою — у крові виноградної. Очі його будуть червоніші від вина, а зуби його — біліші від молока. Буття 49:8–12.

Сто сорок чотири тисячі досконало відображають характер Христа, а Христос, серед інших символічних образів, є «добірною виноградною лозою». Ізмаїл у Бутті 16:12 названий «дикою» людиною.

І він буде дикий чоловік; рука його буде проти кожного, і рука кожного — проти нього; і він житиме в присутності всіх братів своїх.

Слово, перекладене як «дикий», означає дикого арабського осла. Представники Христа в останні дні їдуть на вістці дикого арабського осла — осла, на якому Христос в'їхав до Єрусалима, осла, що зрештою заговорив після того, як Валаам ударив його втретє. Вістка, яка надала сили вістці першого ангела в 1840 році, не побачила доречного й важливого пророцтва про сто п'ятдесят років у самій тій пророчій історії, де містилася вістка, що надала сили рухові. Вони не побачили двох чотирирічних періодів у тому самому часовому пророцтві, які були прообразом історії від 1840 до 1844 року. Лев із племені Юдиного нині відкриває світло зі «стародавніх стежок», якого ніколи раніше не бачили, і це світло узгоджується з тим світлом, яке відкривається з 31 грудня 2023 року. Воно усуває будь-які сумніви щодо того, чи саме іслам завдає удару по Нашвіллу. Це світло осягає символ Риму, стаючи таким чином омега-твердженням щодо альфа-суперечки 2024 року про розбійників народу твого, а також є омега-символом у суперечці про той самий символ у міллеритській історії. Воно визначає, що іслам у часових пророцтвах Об'явлення дев'ятого розділу є зовнішньою вісткою під час внутрішньої історії часу запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Ми вже деякий час навчали цього факту, але тепер це можна продемонструвати на одній лінії, що починається в Об'явленні дев'ятому розділі й закінчується в Об'явленні одинадцятому розділі. Третій чотирирічний період, пов'язаний із часовим пророцтвом

ісламу, що сповнився від 1840 до 1844 року, ілюструє час запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Під час великого землетрусу з Об'явлення одинадцятого розділу сто сорок чотири тисячі підносяться як знамено.

У Єзекіїля тридцять сьомому розділі піднесення Божого народу як війська є двоступеневим процесом, прообразом якого було створення Адама. Спершу Адам був утворений із пороку, а потім Христос вдихнув у нього подих життя. У Єзекіїля перше пророцтво формує мертві тіла, але вони все ще залишаються мертвими. Потім на тіла віє чотири вітри, і вони встають як могутнє військо. Числа тридцять вісім і сорок представляють ці два ступені.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.

Після цього було свято Юдейське, і Ісус пішов до Єрусалима. Є ж у Єрусалимі, біля Овечої брами, купальня, що по-єврейськи зветься Віфезда, і має п'ять ганків. У них лежала сила-силенна недужих: сліпих, кривих, сухоруких, що чекали руху води. Бо Ангел Господній сходив час від часу до купальні й каламутив воду; і хто перший по сколихненні води входив, той одужував, хоч би яку мав недугу. Був там один чоловік, що був недужий тридцять вісім років. Ісус, побачивши його, що лежав, і знаючи, що він уже дуже довгий час перебуває в такому стані, каже йому: Чи хочеш бути здоровим? Недужий чоловік відповів Йому: Пане, не маю нікого, хто б, як тільки вода зрушиться, опустив мене до купальні; а коли я йду, то інший сходить переді мною. Ісус каже йому: Устань, візьми ложе своє та й ходи. І вмить одужав той чоловік, узяв ложе своє і ходив. А того дня була субота. Івана 5:1–9.

Тож устаньте тепер, — сказав я, — і перейдіть через потік Зеред. І ми перейшли через потік Зеред. А часу, що минув відтоді, як ми вийшли з Кадеш-Барнеа, аж доки перейшли через потік Зеред, було тридцять і вісім років, доки не вигинуло з-поміж табору все покоління воїнів, як Господь присягнув їм. Повторення Закону 2:13, 14.